mě, jest ovšem formálně odůvodněn poukazem na výpověď svědka Dra. B., který dosvědčil, že obžalovaného upozornil s počátku žertem, pak ale vážně a rozhodně, že by mohl svým jednáním způsobiti na člunu škodu, která by případně mohla převyšovati 100 zlatých, že však obžalovaný přes to pokračoval ve svém jednání, až přída člunu začala praskati a voda vnikla do člunu. Leč pro výrok, že se obžalovaný, ač byl upozorněn na možné zlo, přece jen odhodlal je způsobiti, neuvedl soud vůbec žádných důvodů. Příslušné zjištění jest však pro výrok o vině obžalovaného rozhodným, ježto k výroku o vině pro zlomyslné poškození cizího majetku jest potřebí úmyslu pachatele, směřujícího přímo ku poškození. Odůvodnění v tomto směru bylo však v daném případě tím nutnější, ježto obžalovaný — v době činu ještě ne 18 let starý chasník s dobrou pověstí — dle výpovědi poškozeného při koupání uchopil přídu člunu a tlačil jí dolů, aby si na ni sedl, a poněvadž celá věc byla s počátku i Drem. B. považována jen za žert a Dr. B. připouští sám možnost, že si obžalovaný nebyl vědom toho, co vlastně činí, a že neměl úmyslu směřujícího ku poškození cizího jmění, takže se nedá předem vyloučiti pouhé kulposní jednání, aneb pouhá svévole.

Bylo proto zmateční stížnosti opřené o § 281. č. 5. tr. ř. vyhověti, rozsudek ve výroku o vině v odpor vzatém, jakož i ve výrocích souvislých jako zmatečný zrušiti a nařídit nové jednání v rozsahu zrušení u příslušného nyní věcně okresního soudu.

(Rozhodnutí c. k. nejvyššího a zrušovacího soudu ze dne 19. ledna 1915, č. j. Kr III 216/14.)

Dr. Pavel Krippner.

Honební personál má ráz stráže a požívá tedy ochrany § 68. tr. z. jen v oboru, k němuž patří jeho obvod ochranný.

C. k. nejvyšší a zrušovací soud vyhověl zmateční stížnosti Josefa V. a Josefa M., zrušil odsuzující rozsudek c. k. kraj. soudu v O. ze dne 16. září 1914 $\frac{\text{Vr IX 915/14}}{25}$ a oba obžalované od obžaloby pro zločin veřejného násilí ve smyslu § 81. tr. z. a přestupku ve smyslu § 312. tr. z. dle § 259. č. 3 tr. ř. úplně osvobodil.

Důvody.

V odpor vzatý rozsudek zjišťuje, že obžalovaný Josef V. zastřelil dne 25. června 1914 v honebním území obce Savína, kde byl ustanoven hajným, srnku, kterou chtěl za přispění spoluobžalovaného Josefa M. odnésti. K tomu přišel přísežný hajný Josef S., kterému není svěřen k dozoru revír Savínský, nýbrž jen revír olomoucké sídelní kapitoly. Hajný S. vyzval oba obžalované, aby s ním šli ke starostovi, což Josef V. odepřel slovy, že po tom hajnému S.

ničeho není, že jsou ve své honitbě. Když potom hajný S. srnku uchopil, aby ji zadržel, kladli mu oba obžalovaní, aby zmařili své zadržení a předvedení ke strostovi, násilný odpor a sice smýkáním, V. též ranami do ruky a odtahováním této.

Obžalovaní brojí proti rozsudku důvody zmatečnosti č. 5. a 9. a) §u 281. tr. ř., z nichž poslední jest skutečně oprávněn.

Že přísežný hajný Josef S. patří k osobám v §u 68. tr. z. jmenovaným, o tom nelze pochybovati. Než ochrana §§ 81. a 312. tr. z. příslušela by mu jen tehdy, kdyby byl v době příběhu býval ve výkonu své služby. Jemu však bylo k dozoru svěřeno honební právo v revíru sídelní kapitoly, nikoli však v revíru Savínském, v němž srna byla zastřelena.

Z §§ 52. a 58. les. zák. ze dne 3. prosince 1852 č. 250. ř. z. a z přísežné formule k němu připojené, jakož i z ustanovení §§ů 2., 3 č. 1. a 2., §§ 4. a 6. zákona ze dne 16. června 1872 č. 84. ř. z. o úředním postavení stráže zřízené ku ochraně jednotlivých odvětví zemědělství, neméně však též z §§ 7., 9., 12. zák. ze dne 1. května 1896 č. 53. zem. zák. pro Moravu ve spojení s přísežnou formulí k němu připojenou, jakož i z §. 41. mor. zák. honeb. ze dne 26. července 1912 č. 4. zem. zák. z r. 1914 plyne totiž jasně, že jest personál pro ochranu honitby ustanovován pro určité ochranné okrsky, že tedy, pokud zvláštní zákonné předpisy — jako § 58. les. zák., §§ 3., 4., 5. a 6. zák. ze dne 16. června 1882 č. 84. ř. z. a jiné — stráž nezmocňují, aby předsevzala úřední úkony též mimo svůj obvod ochranný, požívá honební personál charakteru stráže jen v oboru (Schutzbereich), k němuž patří jeho ochranný obvod (Schutzgebiet).

V tomto případě byla srnka proti předpisu §u 50. č. 2 mor. zák. honeb. ze dne 26. července 1912 č. 4 zem. zák. z r. 1914 zastřelena na honenním území obce Savína, tedy úplně mimo panský obvod, v němž byl hajný S. ustanoven a jako honební orgán do přísahy vzat.

Také zde nebylo žádného z případů, v nichž zákon dovoluje orgánům pro ochranu honitby úřední výkony mimo obvod jejich ochrany.

Porušení honebního zákona měl hajný S. dle § 100. tohoto zákona oznámiti pouze politickému okresnímu úřadu, nebyl však nikterak oprávněn, aby v revíru obce savínské obžalované nutil k tomu, by s ním šli ke starostovi.

V tomto směru nebyl S. ve výkonu své služby, nepožíval tedy ani ochrany §§ 81. a 312. tr. z.

Bylo tudíž již z tohoto důvodu zmateční stížnosti obžalovaných vyhověti, v odpor vzatý rozsudek zrušiti a obžalované ihned osvoboditi, ježto jejich jednání není žádným trest. činem, který by se měl stíhati z moci úřední, hajný S. však neučinil návrhu na potrestání.

(Rozh. nejv. zrušov. soudu ze dne 22. ledna 1915 $\frac{\text{Kr III 180/14}}{1}$.)

Vlček.